

Иван Вазов
Егейско море

Над тез пространства мълчаливи
духът на старината вей.
Не, божествата пак са живи
и култът им и днес живеи.

Във дън морето, в гълбините,
Непгун стои в палата свой,
найади плуват по вълните,
над тях – зефири светъл рой.

Талаз ли плесне – туй е песен
от някоя сирена пак,
завей ли вятър – Еол, бесен,
на бурите подава знак.

Платно ли в морский шир се белне –
цар някой древен плува там,
делфин ли лъскав тук се стрелне,
Тритон показува се нам.

Корабе, спри! На Аполона
там виждам храма – аз съм жрец:
до мраморната му колона
ще сложа дафинов венец.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4667>]